

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
---	---

Talmud Navigator

ימא-אמר להם הממונה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	מ	כת.
ימא-אמר להם הממונה	מאן דאמר													
אמר להם הממונה: צאו וראו אם הגיע זמן השחיטה אם הגיע, הריאה אומר: ברקאי													■	כה.
האיר פני כל המזרח עד שבחברון? והוא אומר: הן.	מתאי בן שמואל:												■	כה.
ולמה הוצרכו לכך?													■	כה.
שפעם אחת עלה מאור הלבנה, ודימו שהאיר מזרח, ושחטו את התמיד והוציאוהו לבית השריפה.													!	כה.
הורידו כהן גדול לבית הטבילה.													■	כה.
זה הכלל היה במקדש: כל המיסך את רגליו טעון טבילה, וכל המטיל מים - טעון קידוש ידים ורגלים.													■	כה.
ברק ברקאי.	תניא, רבי ישמעאל:												◆	כה.
עלה ברקאי.	רבי עקיבא:												◆	כה.
אף ברקאי בחברון.	נחומא בן אפקשיון:												◆	כה.
הממונה על הפייסות אומר: האיר פני כל המזרח עד שבחברון.	מתאי בן שמואל:												◆	כה.
האיר פני - כל המזרח עד בחברון, ויצאו כל העם איש איש למלאכתו.	רבי יהודה בן בתירא:												◆	כה.
אי הכי נגה ליה טובא													ז	כה.
לשכור פועלים קאמרינן.													!	כה.
צלותיה דאברהם מכי משחרי כותלי.	רב ספרא:												■	כה.
אנן מאברהם ניקום וניגמר?	רב יוסף:												ז	כה.
תנא גמר מאברהם, ואנן לא גמרינן מיניה?	רבא:												ז	כה.
(ויקרא יב) וביום השמיני ימול בשר ערלתו - מלמד שכל היום כשר למילה, אלא שהוריון מקדימין למצות, שנאמר (בראשית כב) וישכם אברהם בבקר ויחבש וגו'.	דתניא:												■	כה.
רב יוסף הא קא קשיא ליה	אלא אמר רבא:												ז	כה.
חל ערבי פסחים להיות בערב שבת - נשחט בשש ומחצה וקרב בשבע ומחצה.	דתנן:												■	כה.
ונשחטיה מכי משחרי כותלי:													ז	כה.
מאי קושיא? ודילמא כותלי דבית המקדש בשש ומחצה משחרי, משום דלא מכווני טובא													!	כה.
אי נמי: שאני אברהם דאיצטגנינות גדולה היתה בלבו													!	כה.
אי נמי: משום דזקן ויושב בישיבה הוה.													!	כה.
ממיהן של אבותינו לא פרשה ישיבה מהם. היו במצרים - ישיבה עמהם, שנאמר (שמות ג) לך ואספת את זקני ישראל, היו במדבר - ישיבה עמהם, שנאמר (במדבר יא) אספה לי שבעים איש מזקני ישראל.	דאמר רבי חמא ברבי חנינא:												!	כה.
אברהם אבינו זקן ויושב בישיבה היה, שנאמר (בראשית כד) ואברהם זקן בא בימים													!	כה.
יצחק אבינו זקן ויושב בישיבה היה שנאמר (בראשית כז) ויהי כי זקן יצחק													!	כה.
יעקב אבינו זקן ויושב בישיבה היה, שנאמר (בראשית מח) ועיני ישראל כבדו זקן													!	כה.
אליעזר עבד אברהם זקן ויושב בישיבה היה, שנאמר (בראשית כד) ויאמר אברהם אל עבדו זקן ביתו המשל בכל אשר לו													!	כה.
שמושל בתורת רבו.	רבי אלעזר:												■	כה.
(בראשית טו) הוא דמשק אליעזר - אמר רבי אלעזר: שדולה ומשקה מתורתו של רבו לאחרים.	[רבי אלעזר]												■	כה.

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
--	---

Talmud Navigator

ימא-אמר להם הממונה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
קיים אברהם אבינו כל התורה כולה, שנאמר (בראשית כו) עקב אשר שמע אברהם בקלי וגו'.	רב:											■
ואימא שבע מצות	רב שימי בר חייא לרב:											ז
הא איכא נמי מילה.	[רב]											!
ואימא שבע מצות ומילה	[רב שימי בר חייא לרב]											ז
אם כן מצותי ותורת למה לי?	אמר ליה: [רב]											!
קיים אברהם אבינו אפילו עירובי תבשילין, שנאמר תורת - אחת תורה שבכתב ואחת תורה שבעל פה.	רבא ואיתימא רב אשי:											■
האיר פני הורח עד שבחברון והוא אומר הן.	מתיא בן שמואל:											■
מאן אמר הן?												▲
אילימא הך דקאי איגרא												!
הוא חלים והוא מפשר?												ז
אלא, הך דקאי אארעא												!
מנא ידע?												ז
איבעית אימא: הך דקאי אארעא, ואיבעית אימא הך דקאי איגרא:												!
איבעית אימא הך דקאי איגרא אמר איהו: האיר פני כל המזרח. ואמר ליה הך דקאי אארעא: עד שבחברון? ואמר ליה איהו: הן.												!
ואיבעית אימא הך דקאי אארעא, אמר איהו: האיר פני כל המזרח? ואמר ליה: הן.												!
ולמה הוצרכו לכך וכו'.												▲
ומי מיחליף?												ז
אינו דומה תימור של לבנה לתימור של חמה, תימור של לבנה - מתמר ועולה כמקל, תימור של חמה - מפציע לכאן ולכאן.	והתניא, רבי:											■
יום המעונן היה, ומפציע לכאן ולכאן.	תנא דבי רבי ישמעאל:											!
שמע מינה: יומא דעיבא - כוליה שמשא.	רב פפא:											■
למאי נפקא מינה												ז
לשטוחי עורות.												!
אי נמי, לכדדרש רבא:												!
אשה לא תלוש לא בחמה ולא בחמי חמה.	[רבא]											■
זוהמא דשימשא קשי משימשא, וסימניך: דנא דחלא.	רב נחמן:											■
שברירי דשימשא קשו משימשא, וסימניך: דילפא.												■
הרהורי עבירה קשו מעבירה, וסימניך: ריחא דבישרא.												■
שילהי דקייטא קשיא מקייטא, וסימניך: תנורא שגירא.												■
אישתא דסיתוא קשיא מדקייטא, וסימניך: תנורא קרירא.												■
מיגמר בעתיקתא קשיא מחדתא, וסימניך: טינא בר טינא.												■

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
--	---

Talmud Navigator

ימא-אמר להם הממונה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מאי טעמא דרבי - דכתיב (תהלים כב) למנצח על אילת השחר, מה אילה זו קרניה מפצילות לכאן ולכאן - אף שחר זה מפציע לכאן ולכאן.	רבי אבהו:											כ
למה נמשלה אסתר לאילה - לומר לך: מה אילה רחמה צר, וחביבה על בעלה כל שעה ושעה כשעה ראשונה - אף אסתר היתה חביבה על אחשוורוש כל שעה ושעה כשעה ראשונה.	רב זירא:											כ
למה נמשלה אסתר לשחר? לומר לך: מה שחר סוף כל הלילה - אף אסתר סוף כל הנסים.	רב אסי:											כ
והא איכא חנוכה												כ
ניתנה לכתוב קא אמרינן.												כ
הניחא למאן דאמר אסתר ניתנה לכתוב, אלא למאן דאמר אסתר לא ניתנה לכתוב מאי איכא למימר?												כ
מוקים לה כרבי בנימין בר יפת אמר רבי אלעזר.												כ
למה נמשלו תפלתן של צדיקים כאילת - לומר לך: מה אילה זו, כל זמן שמגדלת קרניה מפצילות, אף צדיקים - כל זמן שמרבין בתפלה תפלתן נשמעת.	דאמר רבי בנימין בר יפת אמר רבי אלעזר:											כ
שחטו את התמיד												כ
אימת?												כ
אילימא בשאר ימות השנה												כ
לא סגיא דלאו כהן גדול?												כ
אלא ביום הכפורים												כ
מאור הלבנה מי איכא?												כ
הכי קאמר: וביום הכפורים, כי אמר ברק ברקאי הורידו כהן גדול לבית הטבילה.												כ
לא זו בלבד אמרו, אלא אף מליקת העוף וקמיצת מנחה בלילה תשרף.	תני אבוב דרבי אבין:											כ
בשלמא עולת העוף - מאי דהוה הוה, אלא קומץ, נהדרה, ונהדר ונקמצה ביממא												כ
הוא תני לה והוא אמר לה: כלי שרת מקדשין אפילו שלא בזמנו.	[אבוב דרבי אבין]											כ
זה הכלל: כל הקרב ביום - קדוש ביום, וכל הקרב בלילה - קדוש בלילה, וכל הקרב בין ביום ובין בלילה - קדוש בין ביום ובין בלילה.	מיתבי:											כ
כל הקרב ביום - קדוש ביום	קתני מיהת:											כ
ביום - אין, בלילה - לא												כ
דילמא אינו קדוש ליקרב, אבל קדוש ליפסל.												כ
סידר את הלחם ואת הבויכין אחר השבת, והקטיר את הבויכין בשבת - פסולה. כיצד יעשה? יניחנו לשבת הבאה, שאפילו עמדה על השלחן ימים רבים אין בכך כלום.	מתיב רבי זירא:											כ
ואמאי? תקדוש ותיפסל												כ
מאן דקא מותיב - שפיר קא מותיב. ואבוב דרבי אבין נמי - מתניתא קאמר, וקסבר: לילה - אין מחוסר זמן, יום - מחוסר זמן.	רבא:											כ
כי מטי בי שמי תקדוש ותפסול												כ
שקדם וסלקו.	רבינא:											כ
אפילו תימא בשלא קדם וסלקו, כיון שסדרו שלא כמצותו - נעשה כמו שסדרו הקוף.	מר זוטרא, ואיתימא רב אשי:											כ
זה הכלל היה במקדש.												כ
בשלמא רגלים - משום ניצוצות, אלא ידים מאי טעמא?												כ

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment story-מעשה key-מקרא-דע:	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
--	---

Talmud Navigator

ימא-אמר להם הממונה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
קאי בעשה	לבן זומא:	◇	!									
לא קאי בעשה.	לרבי יהודה:	◇	!									
ומי אית ליה לרבי יהודה האי סברא?				⋮								
מצורע טובל ועומד בשער ניקנור	והתניא: [רבנן]	◇	⋮									
אינו צריך טבילה, שכבר טבל מבערב.	רבי יהודה:	◇	⋮									
ההוא כדתני טעמא: שכבר טבל מבערב.			!									
ודקארי לה מאי קארי לה?			⋮									
משום דקא בעי למרמא אחריתי עליה:			!									
לשכת המצורעין ששם מצורעין טובלין.	[תניא - רבנן:]	◇	⋮									
לא מצורעין בלבד אמר, אלא כל אדם.	רבי יהודה:	◇	⋮									
לא קשיא הא דטביל, הא דלא טביל.			!									
אי דלא טביל - הערב שמש בעי?			⋮									
אלא, אידי ואידי דטביל, הא דאסח דעתיה, הא דלא אסח דעתיה.			!									
אי אסח דעתיה הואת שלישי ושביעי בעי?			⋮									
הסח הדעת צריך הזאה שלישי ושביעי.	דאמר רבי דוסתאי בר מתון אמר רבי יוחנן:	⊠	⋮									
אלא, אידי ואידי דלא אסח דעתיה, ולא קשיא הא - דטביל על דעת ביאת מקדש, הא - דלא טביל על דעת ביאת מקדש.			!									
לא מצורעין אמרו אלא כל אדם.	ואי בעית אימא, תני:		!									
רבי יהודה לדבריהם דרבנן קאמר להו לדידי - מצורע אין צריך טבילה, לדידכו - אודו לי איזי מיהת דלא מצורעין בלבד אמרו, אלא כל אדם.	רבינא:		!									
ורבנן			⋮									
מצורע דייש בטומאה, כל אדם לא דיישי בטומאה.	[רבנן]		!									
נימא רבנן דפליגי עליה דרבי יהודה כבן זומא סבירא להו, והאי דקתני מצורע להודיעך כחו דרבי יהודה, או דילמא: שאני מצורע דדייש בטומאה.	אביי לרב יוסף:		^									
שאני מצורע דדייש בטומאה.	אמר ליה: [רב יוסף]		!									
טבילה זו חוצץ או אינו חוצץ?	אביי לרב יוסף:			^								
כל דתקון רבנן - כעין דאורייתא תקון.	אמר ליה: [רב יוסף]		!									לא.
ביאה במקצת שמה ביאה או לא?	אביי לרב יוסף:			^								לא.
בהונות יוכיחו, שהן ביאה במקצת	אמר ליה: [רב יוסף]			!								לא.
ומצורע טובל ועומד בשער ניקנור.	תניא:									⊠		לא.
מהו שיעשה סכין ארוכה וישחוט?	איבעיא להו:								^			לא.
תיבעי לבן זומא, תיבעי לרבנן דפליגי עליה דרבי יהודה.									^			לא.
תיבעי לבן זומא - עד כאן לא מחייב בן זומא אלא לגואי, אבל לבראי - לא. או דילמא אתי לאימשוכי?									^			לא.

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
--	---

Talmud Navigator

יומא-אמר להם הממונה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מירא												
תיבעי לרבנן דפליגי עליה דרבי יהודה - עד כאן לא קאמרי רבנן התם - דלא קא עביד עבודה, אבל הכא דקא עביד עבודה - לא. או דילמא לא שנא?												
תיקו.												
חמש טבילות ועשרה קידושין טובל												
חמש טבילות ועשרה קידושין טובל כהן גדול ומקדש בו ביום, וכולן בקדש בבית הפרוה, חוץ מראשונה שהיתה בחול על גבי שער המים, ובצד לשכתו היתה.	תנו רבנן:											
שמע מינה עין עיטם גבוה מקרקע עזרה עשרים ושלוש אמות.	אבוי:											
כל הפתחים שהיו שם גובהן עשרים אמה ורחבן עשר אמות, חוץ משל אולם.	דתנן:											
(ויקרא טו) ורחץ בשרו במים - במי מקוה, כל בשרו - מים שכל גופו עולה בהן. וכמה הן - אמה על אמה ברוב שלש אמות. ושערו חכמים מי מקוה ארבעים סאה.	ותניא:											
והא איכא אמה תקרה ואמה מעזיבה												
שערים דבית המקדש, כיון דשישא נינהו - במשהו עבדי להו.												
והא איכא האיך משהן												
כיון דלא הואי אמתא - לא חשיב לה.												
פרסו סדין של בוץ וכו'												
מאי שנא של בוץ?												
כדי שיכיר שעבודת היום בבגדי בוץ.	כדאמר רב כהנא:											
הכא נמי: שיכיר שעבודת היום בבגדי בוץ.												
פשט, ירד, וטבל, עלה ונסתפג. הביאו לו בגדי זהב ולבש וקידש ידיו ורגליו.												
הביאו לו את התמיד, קרצו, ומירק אחר שחיטה על ידו. קבל את הדם וורקו.												
נכנס להקטיר קטורת של שחר, ולהיטיב את הנרות, ולהקריב את הראש ואת האברים והחבתין, ואת היין.												
קטורת של שחר היתה קריבה בין דם לאברים, של בין הערבים בין איברים לנסכים.												
אם היה כהן גדול זקן או איסטגיס - מחמין לו חמין ומטילין לתוך הצונן, כדי שתפגי צינתו.												
הא דלא כרבי מאיר. דאי רבי מאיר, כיון דאמר:	אמרו רבנן קמיה דרב פפא:											
תרי קידושי אלבישה עביד להו	[רבי מאיר]											
הכא נמי ליעביד תרי קידושי אלבישה.												
בין לרבנן בין לרבי מאיר חד אפשיטה דבגדי קודש, וחד אלבישה. והכא בהא קא מיפלגי:	אמר להו רב פפא:											
(ויקרא טז) ופשט ורחץ (ורחץ) ולבש, רבי מאיר סבר: מקיש פשיטה ללבישה, מה לבישה - לובש ואחר כך מקדש, אף פשיטה - פושט ואחר כך מקדש.	[רבי מאיר]											
מקיש פשיטה ללבישה: מה לבישה - כשהוא לבוש מקדש, אף פשיטה - כשהוא לבוש מקדש. אמרו ליה רבנן לרב פפא: ומי מצית אמרת - הכי?	רבנן סברי:											
פרסו סדין של בוץ בינו לבין העם, פשט וירד וטבל, עלה ונסתפג, הביאו לו בגדי זהב ולבש, וקידש ידיו ורגליו.	והתניא: [רבנן]											
פשט וקידש ידיו ורגליו, וירד וטבל עלה ונסתפג, הביאו לו בגדי זהב ולבש, וקידש ידיו ורגליו.	רבי מאיר:											
אי תניא - תניא.	אמר להו: [רב פפא]											
בשלמא לרבי מאיר - היינו דמשכחת לה עשרה קידושין. אלא לרבנן, תשעה הון												

<p>disputants-חולקים ♦ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:</p>	<p>מימרא-statement ■ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof ■</p>
--	--

Talmud Navigator

ימא-אמר להם הממונה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
קידושא בתרא - כי פשיט בגדי קדש ולביש בגדי חול עביד ליה התם.	אמרי לך רבנן:											◊
(ויקרא טז) ובא אהרן אל אהל מועד, למה הוא בא? אינו בא אלא להוציא את הכף ואת המחבתה וכל הפרשה כולה נאמרה על הסדר, חוץ מפסוק זה.	תנו רבנן:											◊
מאי טעמא?												^
גמירי, חמש טבילות ועשרה קידושין טובל כהן גדול ומקדש בו ביום, ואי כסדרן - לא משכחת להו אלא שלש טבילות וששה קידושין.	רב חסדא:											◊
מנין לחמש טבילות ועשרה קידושין שטובל כהן גדול ומקדש בו ביום - תלמוד לומר ובא אהרן אל אהל מועד ופשט את בגדי הבד ורחץ בשרו במים במקום קדוש ולבש את בגדיו ויצא ועשה, הא למדת: שכל המשנה מעבודה לעבודה טעון טבילה.	תניא, אמר רבי יהודה:											◊
מנין לחמש טבילות ועשרה קידושין שטובל כהן גדול ומקדש בו ביום - שנאמר (ויקרא טז) כתנת בד קדש ילבש ומכנסי בד יהיו על בשרו ובאבנט בד יחגר ובמצנפת בד יצנף בגדי קדש הם ורחץ במים את בשרו ולבשם, הא למדת שכל המשנה מעבודה לעבודה - טעון טבילה, ואומר בגדי קדש הם - הוקשו כל הבגדים כולן זה לזה.	רבי:											◊
וחמש עבודות הן: תמיד של שחר בבגדי זהב, עבודת היום בבגדי לבן, אילו ואיל העם בבגדי זהב, כף ומחתה בבגדי לבן, תמיד של בין הערבים בבגדי זהב. ומנין שכל טבילה וטבילה צריכה שני קידושין - תלמוד לומר ופשט ורחץ ורחץ ולבש.												◊
קל וחומר, ומה במקום שאין טעון טבילה - טעון קידוש, מקום שטעון טבילה - אינו דין שטעון קידוש? אי מה להלן קידוש אחד אף כאן קידוש אחד תלמוד לומר (ויקרא טז) ובא אהרן אל אהל מועד ופשט את בגדי הבד אשר לבש. מה תלמוד לומר אשר לבש? כלום אדם פושט אלא מה שלבש אלא, להקיש פשיטה ללבישה: מה לבישה טעון קידוש - אף פשיטה טעון קידוש.	רבי אלעזר ברבי שמעון											◊
מנין לחמש טבילות ועשרה קידושין שטובל כהן גדול ומקדש בו ביום - תלמוד לומר ובא אהרן אל אהל מועד ורחץ את בשרו במים במקום קדוש, הא למדת שכל המשנה מעבודה לעבודה טעון טבילה	רבי יהודה:											◊
אשכחן מבגדי לבן לבגדי זהב, מבגדי זהב לבגדי לבן מנין?												◊
קל וחומר, ומה בגדי זהב שאין כהן נכנס בהן לפני ולפנים - טעון טבילה, בגדי לבן שנכנס בהן לפני ולפנים - אינו דין שטעון טבילה?	תנא דבי רבי ישמעאל:											◊
איכא למפרך: מה לבגדי זהב - שכן כפרתן מרובה.												◊
אלא, נפקא ליה מדרבי.												◊
מנין לחמש טבילות ועשרה קידושין שטובל כהן גדול ומקדש בו ביום - תלמוד לומר כתנת בד קדש ילבש, הא למדת שכל המשנה מעבודה לעבודה שטעון טבילה.	אמר רבי:											◊
אשכחן מבגדי זהב לבגדי לבן, מבגדי לבן לבגדי זהב מנין?												◊
קל וחומר, מה בגדי לבן שאין כפרתן מרובה - טעונין טבילה, בגדי זהב שכפרתן מרובה - אינו דין שטעונין טבילה?	תנא דבי רבי ישמעאל:											◊
איכא למפרך: מה לבגדי לבן - שכן נכנס בהן לפני ולפנים.												◊
ואומר בגדי קדש הם ורחץ את בשרו במים ולבשם.	היינו דקתני:											◊
וחמש עבודות הן: תמיד של שחר בבגדי זהב, עבודת היום בבגדי לבן, אילו ואיל העם בבגדי זהב, כף ומחתה בבגדי לבן, תמיד של בין הערבים בבגדי זהב. ומנין שכל טבילה וטבילה צריכה שני קידושין - תלמוד לומר ופשט ורחץ ורחץ ולבש.												◊
האי בטבילה כתיב												◊
אם אינו ענין לטבילה, דנפקא ליה מבגדי קדש הם - תנהו ענין לקידוש.												◊
ולכתביה רחמנא בלשון קידוש												◊
הא קא משמע לן דטבילה קידוש, מה קידוש - במקום קדוש, אף טבילה - במקום קדוש.												◊
ורבי יהודה, קידוש מנא ליה?												◊
נפקא ליה מדרבי אלעזר ברבי שמעון.	[רבי יהודה]											◊
הא דרבי מפקא מדרבי מאיר ומפקא מדרבנן. מפקא מדרבנן - דאילו רבנן אמרי כשהוא לבוש מקדש, ואיהו אמר כשהוא פושט מקדש. ומפקא מדרבי מאיר, דאילו רבי מאיר אמר: הך קידוש בתרא - כשהוא לבוש מקדש, ואיהו אמר - כשהוא פושט מקדש.	רב חסדא:											◊

<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
--	--

ימא-אמר להם הממונה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
רבי אחא בר יעקב:	הכל מודין בקידוש שני שלוש ואחר כך מקדש, מאי טעמא - דאמר קרא (שמות ל) או בגשתם אל המזבח, מי שאינו מחוסר אלא גישה, יצא זה שמחוסר לבישה וגישה.											לב:
רבי אחא בריה דרבא לרב אשי:	לא רב חסדא אית ליה דרב אחא, ולא רב אחא אית ליה דרב חסדא. דאם כן לרבי הווי ליה חמיסר קידושין.											לב:
הביאו לו את התמיד קרצו וכו'.												לב: <
מאי קרצו?												לב:
לישנא דקטלא הוא.	עולא:											לב:
מאי קרא - (ירמיהו מו) עגלה יפהפיה מצרים קרין מצפון בא בא.	רב נחמן בר יצחק:											לב:
מאי משמע?												לב:
מלכא יאי הוה מצרים, עממין קטולין מציפונא ייתון עלה.	כדמתרגם רב יוסף:											לב:
קרצו בכמה?												לב:
ברוב שנים.	עולא:											לב:
ברוב שנים.	וכן אמר רבי יוחנן:											לב:
ואף ריש לקיש סבר ברוב שנים.												לב:
וכי מאחר ששנינו: רובו של אחד כמוהו, למה שנינו: רוב אחד בעוף ורוב שנים בבהמה?	דאמר ריש לקיש:											לב:
הביאו לו את התמיד, קרצו ומירק אחר שחיטה על ידו, וקיבל את הדם וזרקו.	לפי ששנינו:											לב:
יכול לא מירק יהא פסול.												לב:
יכול לא מירק יהא פסול? אם כן הווי ליה עבודה באחר												לב:
כל עבודות יום הכפורים אינן כשרות אלא כן	ותניא:											לב:
יכול יהא פסול מדרבנן, לכך שנינו: רוב אחד בעוף ורוב שנים בבהמה	הכי קאמר: [ריש לקיש]											לב:
וכי מאחר דאפילו פסולא מדרבנן ליכא, למה לי למרק?												לב:
מצוה למרק.												לב:
אביי מסדר מערכה משמיה דגמרא, ואליבא דאבא שאול:												לב:
מערכה גדולה קודמת למערכה שניה של קטורת												לב:
מערכה שניה של קטורת קודמת לסידור שני גזירי עצים												לב:
וסידור שני גזירי עצים קודם לדישון מזבח הפנימי												לב:
ודישון מזבח הפנימי קודם להטבת חמש נרות												לב:
והטבת חמש נרות קודם לדם התמיד												לב:
ודם התמיד קודם להטבת שתי נרות												לב:
והטבת שתי נרות קודם לקטורת												לב:
וקטורת קודם לאברים												לב:
ואברים למנחה												לב:

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment מעשה-story	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
מקרא-key:	

ימא-אמר להם הממונה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
ומנחה לחביתין											■	לג.
וחביתין לנסכין											■	לג.
ונסכין למוספין											■	לג.
ומוספין לבויזין											■	לג.
ובויזין לתמיד של בין הערבים, שנאמר (ויקרא ו) והקטיר עליה חלבי השלמים - עליה השלם כל הקרבנות כולן.											■	לג.
מערכה גדולה קודמת למערכה שניה של קטורת	אמר מר:										■	לג. <
מנא לן?											^	לג.
(ויקרא ו) היא העלה על מוקדה על המזבח כל הלילה - זו מערכה גדולה ואש המזבח תוקד בו - זו מערכה שניה של קטורת.	דתניא:										■ !	לג. ◇
ואיפוך אנא											⋮	לג.
מסתברא, מערכה גדולה עדיפא - שכן כפרתה מרובה.											!	לג. ◇
אדרבה, מערכה שניה עדיפא, שכן מכניסין ממנה לפנים											⋮	לג. ◇
אפילו הכי, כפרתה מרובה עדיפא.											!	לג. ◇
ואיבעית אימא: אי לא משכח עצים למערכה שניה מי לא מעייל ממערכה גדולה?											!	לג. ◇
מערכה שניה של קטורת קודמת לסידור שני גזירי עצים											■	לג. <
מנא לן?											^	לג.
דכתיב (ויקרא ו) ובער עליה הכהן בצק בצק עליה - ולא על חברתה, מכלל דאיתא לחברתה.											!	לג. ◇
והאי עליה מיבעי ליה לגופיה											⋮	לג.
תרי עליה כתיבי.											!	לג. ◇
סידור שני גזירי עצים קודם לדישון מזבח הפנימי											■	לג. <
אף על גב דהכא כתיב בבקר בבקר והכא כתיב בבקר בבקר - אפילו הכי מכשיר עדיף.											■	לג. ◇
מכשיר מאי ניהו - שני גזירי עצים, והא אמרת שני גזירי עצים למערכה גדולה אולן											⋮	לג. ◇
שום עצים.	רבי ירמיה:										!	לג. ◇
הואיל והתחיל במערכה - גומר.	רבינא:										!	לג. ◇
אי לא משכח עצים למערכה שניה - מי לא מעייל ממערכה גדולה?	רב אשי:										!	לג. ◇
ודישון מזבח הפנימי קודם להטבת חמש נרות											■	לג. <
מאי טעמא?											^	לג.
גמרא גמירנא, סברא לא ידענא.	אביי:										!	לג. ◇
כריש לקיש.	רבא:										!	לג. ◇
אין מעבירין על המצות. וכי עייל להיכל - במזבח פגע ברישא.	דאמר ריש לקיש:										■ !	לג. ◇
שלהן בצפון, משוך מן הכותל שתי אמות ומחצה, ומנורה בדרום משוכה מן הכותל שתי אמות ומחצה, מזבח ממוצע ועומד באמצע ומשוך כלי חוץ קימעה.	דתניא:										■ !	לג. ◇

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story ■ מרא- key:	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof
--	--

Talmud Navigator

יומא-אמר להם הממונה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
ונקמיה להדייהן									ז			לג:
כיון דכתיב (שמות כו) ואת המנרה נכח השלחן, בעינן דחזו אהדדי.									!			לג:
שמא מינה מדריש לקיש: עבורי דרעא אטוטפתא - אסור.	רבא:									■		לג:
היכי עביד										^		לג:
מדרעא לטוטפתא.										!		לג:
והטבת חמש נרות קודמת לדם התמיד, ודם התמיד קודם להטבת שתי נרות.												לג: <
מאי טעמא?											^	לג:
ההוא בבקר בבקר דשני גזירי עצים דלא צריכי - שדינהו להכא, חד שדייה להטבת חמש נרות דליקדמי לדם התמיד, וחד שדייה לדם התמיד דנקדמיה להטבת שתי נרות:	אביי:										!	לג:
חד שדייה להטבת חמש נרות דליקדמי לדם התמיד, דהכא תלתא והכא תרי.											!	לג:
וחד שדייה לדם התמיד דנקדמיה להטבת שתי נרות, אף על גב דהכא תרי והכא תרי - מכפר עדיף.											!	לג:
ואימא: חד שדייה לדישון מוצח הפנימי דנקדמיה לדם התמיד, דהכא תלתא והכא תרי, וחד שדייה לדם התמיד דנקדום להטבת חמש נרות, דאף על גב דהכא תרי והכא תרי, מכפר עדיף	רב פפא לאביי:										ז	לג:
אם כן אפסוקי במאי מפסקת להו?											ז	לג:
הניחא לריש לקיש											!	לג:
למה מטיבין וחוזרים ומטיבין - כדי להרגיש כל העזרה כולה, שפיר.	דאמר: [ריש לקיש]										!	לג:
אלא לרבי יוחנן											ז	לג:
בבקר בבקר חלקהו לשני בקרים	דאמר: [רבי יוחנן]										■	לג:
מאי איכא למימר?											ז	לג:
האי בבקר בבקר דעצים מי מייטיר? הא מיבעי ליה לגופיה, דקאמר רחמנא: נקדמו למערכה שניה של קטורת	רבינא לרב אשי:										ז	לג:
ולאו מי אוקימנא עליה - ולא על חברתה, מכלל דאיתה לחברתה.	אמר ליה: [רב אשי]										!	לג:
מאי שנא דעביד הטבת חמש נרות ברישא? נעביד הטבת שתי נרות ברישא											ז	לג:
כיון דאתחיל בהו - עביד רובא.											!	לג:
ונעביד שית											ז	לג:
אמר קרא (שמות ל) בהיטיבו את הנרת יקטירנה, ואין נרות פחותות משתים.											!	לג:
והטבת שתי נרות קודמת לקטורת,												לג: <
דאמר קרא בהיטיבו את הנרת והדר יקטירנה.											!	לג:
וקטורת לאברים												לג: <
יוקדם דבר שנאמר בו בבקר בבקר לדבר שלא נאמר בו אלא בקר אחד בלבד.	דתניא:										■	לג:
ואברים למנחה												לג: <
מניין שלא יהא דבר קודם לתמיד של שחר תלמוד לומר (ויקרא ו) וערך עליה העלה	דתניא:										!	לג:
העולה היא עולה ראשונה.	ואמר רבא:										!	לד.

disputants-חולקים ◆
central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה ◊
insertion of an earlier segment-קודמת-פסקה של פסקה קודמת <
מעשה-story O
מקרא-key:

מימרא-statement ■
קושיא-challenge †
שאלה-question ^
תירוץ-answer!
ראיה-proof ■

Talmud Navigator

ימא-אמר להם הממונה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
ומנחה לחביתין											■	<
עלה ומנחה.											◊	!
וחביתין לנסכים											■	<
שום מנחה.											◊	!
ונסכים למוספין											■	<
זבח ונסכים											◊	!
ומוספין לבזיכין.											■	<
בזיכין קודמין למוספין	והתניא:										◊	‡
תנאי היא.											◊	!
מסתברא כמאן דאמר מוספין קודמין לבזיכין, לאו מי אמרת בבקר בבקר להקדים, הכא נמי ביום ביום - לאחר.	אביי:										◊	■
מאי טעמא דמאן דאמר בזיכין קודמין למוספין?											◊	‡
גמר חקה חקה מחביתין.											◊	!
אי מהתם גמר, ליגמרה כולה מילתא מהתם											◊	‡
להכי אהני ביום ביום לאחר.											◊	!
קטורת של שחר היתה קריבה בין דם לאיברים וכו'.											■	<
מני?											◊	^
אי רבנן											◊	!
בין דם לנרות מיבעי ליה											◊	‡
אי אבא שאול											◊	!
בין נרות לאיברים מיבעי ליה											◊	‡
לעולם רבנן היא, ובסידרא לא קא מיירי.											◊	!
ושל בין הערבים היתה קריבה בין איברים לנסכים וכו'.											■	<
מנא הני מילי?											◊	^
דאמר קרא (במדבר כח) כמנחת הבקר וכנסכו תעשה מה מנחת הבקר - קטורת קודמת לנסכים, אף כאן - קטורת קודמת לנסכים.	רבי יוחנן:										◊	!
אי מה להלן קטורת קודמת לאיברים, אף כאן קטורת קודמת לאיברים?											◊	‡
מי כתיב כאיברי הבקר? כמנחת הבקר כתיב, כמנחת הבקר ולא כאיברי הבקר.											◊	!
(במדבר כח) ונסכו רביעת ההין - ילמד של שחרית משל ערבית.	תנו רבנן: [ת"ק]										◊	■
ערבית משל שחרית.	רבי:										◊	■
בשלמא לרבנן - האי בתמיד של בין הערבים כתיב, אלא רבי מאי טעמא?											◊	‡
אמר קרא (במדבר כח) לכבש האחד, איהו כבש שנאמר בו אחד - הוי אומר זה תמיד של שחר.	רבה בר עולא: [רבי]										◊	!

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
--	--

ימא-אמר להם הממונה	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
ורבנן							ז					לד:
מאי אחד - מיוחד שבעדרו.	[רבנן]						!					לד:
ורבי							ז					לד:
(דברים יב) מומבחר נדריך נפקא.	[רבי]						!					לד:
ורבנן							ז					לד:
חד בחובה וחד בנדבה, וצריכי.	[רבנן]						!					לד:
אם היה כהן גדול זקן או איסטניס וכל.												לד: <
עששיות של ברזל היו מחמין מערב יום הכפורים, ומטילין לתוך צונן, כדי שתפיג צינתן.	תניא, אמר רבי יהודה:											לד:
והלא מצרף							ז					לד:
שלא הגיע לצירוף.							!					לד:
אפילו תימא שהגיע לצירוף, דבר שאין מתכוין מותר.	אביי:						!					לד:
ומי אמר אביי הכי?							ז					לד:
(ויקרא יב) בשר ערלתו - אפילו במקום שיש שם בהרת יקוץ, דברי רבי יאשיה.	והתניא:						ז					לד:
קרא למה לי?	והוינן בה:						ז	ז				לד:
לרבי יהודה, דאמר דבר שאין מתכוין אסור	ואמר אביי:						!	ז				לד:
הני מילי בכל התורה כולה, אבל הכא - צירוף דרבנן הוא.							!					לד:
הביאוהו לבית הפרוה, ובקדש היתה, פרסו סדין של בוץ בינו לבין העם, קדש ידיו ורגליו ופשט.	[ת"ק]											לד: מ
פשט, קדש ידיו ורגליו.	רבי מאיר:											לד:
ירד וטבל, עלה ונסתפג, הביאו לו בגדי לבן, לבש, וקדש ידיו ורגליו.												לד:
בשחר היה לובש פלוסין של שנים עשר מנה, בין הערבים הנדויין של שמונה מאות זוז, דברי רבי מאיר.	[רבי מאיר]											לד:
בשחר היה לובש של שמונה עשר מנה, ובין הערבים של שנים עשר מנה - הכל שלשים מנה.	חכמים:											לד:
אלו משל ציבור, ואם רצה להוסיף - מוסיף משלו.												לד: